

POSTANOWIENIE Z DNIA 16 WRZEŚNIA 2008 R
WZ 54/08

Artykuł 13 k.k.w. nie ma zastosowania w postępowaniu przed sądem dyscyplinarnym dla sędziów sądów wojskowych określonym w ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. – Prawo o ustroju sądów wojskowych (Dz. U. z 2007 r. Nr 226, poz.1676 ze zm.).

Przewodniczący: sędzia SN E. Matwijów.

Sędziowie SN: M. Pietruszyński, W. Maciak (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy w sprawie ppłk. M. L., po rozpoznaniu w Izbie Wojskowej na posiedzeniu w dniu 16 września 2008 r. zażalenia ppłk. M. L. na zarządzenie Przewodniczącego Wydziału I Izby Wojskowej SN z dnia 13 lutego 2008 r., w sprawie wniosku ppłk. M. L. o rozstrzygnięcie wątpliwości co do wykonania orzeczenia,

zażalenia nie uwzględnił.

UZASADNIENIE

Uchwałą z dnia 23 listopada 2007 r., Sąd Najwyższy – Izba Wojskowa, działając jako Sąd dyscyplinarny drugiej instancji, uchylił uchwałę Wojskowego Sądu Okręgowego – Sądu Dyscyplinarnego w W. z dnia 8 października 2007 r., którą zezwolono na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego Wojskowego Sądu Garnizonowego w K. ppłk. M. L. oraz zawieszono go w czynnościach służbowych od dnia 9 października 2007 r.

i zawieszono płatność połowy uposażenia, przekazując sprawę wymienionego sędziego do ponownego rozpoznania Sądowi dyscyplinarnemu pierwszej instancji.

W dniu 28 stycznia 2008 r. do Sądu Najwyższego – Izby Wojskowej wpłynął wniosek sędziego ppłk. M. L. o rozstrzygnięcie, w trybie art. 13 § 1 k.k.w., wątpliwości co do wykonania powołanej wyżej uchwały Sądu Najwyższego – Izby Wojskowej z dnia 23 listopada 2007 r.

Zarządzeniem z dnia 13 lutego 2008 r., sędzia SN pełniący obowiązki Przewodniczącego Wydziału I Izby Wojskowej Sądu Najwyższego, odmówił przyjęcia wniosku jako niedopuszczalnego z mocy ustawy w postępowaniu dyscyplinarnym.

Zażalenie na to zarządzenie wniósł sędzia ppłk M. L., który wywodzi, iż art. 13 § 1 k.k.w. ma zastosowanie w przedmiotowej sprawie, wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia.

W tym stanie sprawy Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie ppłk. M. L. nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Nie ulega bowiem wątpliwości, że przewidziane w rozdziale 5 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. – Prawo o ustroju sądów wojskowych postępowanie przed sądem dyscyplinarnym dla sędziów wojskowych, w oparciu o które Sąd Najwyższy – Izba Wojskowa, występując jako Sąd dyscyplinarny drugiej instancji, podjął uchwałę dotyczącą wnioskodawcy, nie zalicza się do postępowań wymienionych w art. 1 § 1 k.k.w.

Zasadnie też podkreślono w zaskarżonym zarządzeniu, że do stosowania w postępowaniu dyscyplinarnym art. 13 § 1 k.k.w. nie upoważniają zarówno przepisy ustawy – Prawo o ustroju sądów wojskowych, czy też przywołane przez art. 70 § 1 tej ustawy przepisy ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, ani też mające zastosowanie w kwestiach nieuregulowanych (art. 128 u.s.p.), przepisy Kodeksu postępowania karnego.

Postępowanie dyscyplinarne jest postępowaniem samoistnym i autonomicznym i jako takie powinno być prowadzone w oparciu o przepisy ustawy – Prawo o ustroju sądów wojskowych, czy poprzez art. 70 § 1 tej ustawy, na podstawie wymienionych tam przepisów, w oparciu o regulacje zawarte w ustawie – Prawo o ustroju sądów powszechnych, a wymieniony już art. 128 u.s.p. pozwala jedynie w sprawach nieuregulowanych i wyjątkowo (por. s. 384, J. Gudowski red.: Komentarz do Prawa o ustroju sądów powszechnych, Warszawa 2002), na korzystanie jedynie (podkr. SN) z przepisów Kodeksu postępowania karnego. W żadnym z przepisów w wymienionych wyżej ustawach ustrojowych nie wymienia się, by w postępowaniu dyscyplinarnym można było posiłkowo korzystać z regulacji prawnych określonych w Kodeksie karnym wykonawczym, zaś zawarta w zażaleniu próba interpretacji art. 1 § 1 k.k.w., w ocenie Sądu Najwyższego, jest zupełnie dowolna, bowiem nie ulega wątpliwości, że w przepisie tym jest mowa o wykonywaniu orzeczeń w postępowaniu karnym (podkr. SN), a próba przejścia, poprzez art. 1 k.p.k. i art. 128 u.s.p. do postępowania dyscyplinarnego, stanowi niczym nie popartą i niedozwoloną interpretację rozszerzającą tych przepisów przez autora zażalenia.

W tej sytuacji, w ocenie instancji odwoławczej fakt, że Przewodniczący Wydziału I Izby Wojskowej, który wydał zaskarżone zarządzenie, wydał również zarządzenie o przesłaniu kserokopii sentencji uchwały Sądu Najwyższego – Izby Wojskowej z dnia 23 listopada 2007 r., nie ma żadnego znaczenia w przedmiotowej sprawie, bowiem przyjęcie wniosku ppłk. M. L. w postępowaniu dyscyplinarnym, było niedopuszczalne z mocy ustawy.

Z przytoczonych powodów Sąd Najwyższy – Izba Wojskowa, jako instancja odwoławcza w postępowaniu dyscyplinarnym, orzekł jak na wstępie.